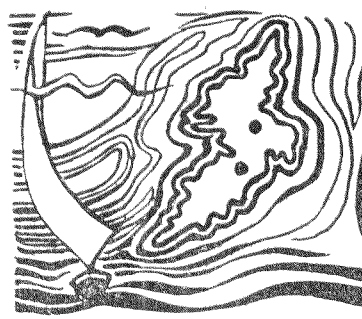

Θεσμιώτικα Νέα

ΕΚΔΙΔΟΝΤΑΙ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ ΥΠΟ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΔΡΥΟΠΙΔΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΝΤΑΙ
ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ:
ΙΩΑΝΝΗΣ ΛΟΥΚΑΣΓΡΑΦΕΙΑ
Χαλκιδικῆς καὶ Κασσάνδρας
Τηλ.: 593-675ΕΤΟΣ Ε'
ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 49

ΤΑ ΤΕΣΣΑΡΑ ΧΡΟΝΙΑ

Περάσανε τέσσερα χρόνια από την εποχή που πρωτοκυκλοφορήσανε τα «Θεσμιώτικα Νέα» με μοναδικό σκοπό να υψώσουν τη φωνή τους στη κοινή προσπάθεια της επιλύσεως των ζητημάτων που απασχολούν το μικρό νησί μας, και να συμβάλλουν έτσι, στην πρόοδό του με τον δικόν τους τρόπο.

Είναι αλήθεια, πώς ως όργανο του Πατριωτικού Συνδέσμου των ξενιτεμένων Δρυοπιδέων κατόρθωσαν να φέρουν σε πνευματική επαφή τους απανταχού εύρισκομένους συμπατριώτες μας με την γη που γόνεψε τους προγόνους των.

Δηλαδή έγινε η φωνή της αγαπημένης μας γενετείρας και μιλεί, κάθε μήνα, μέσα στην ψυχή του ξενιτεμένου θεσμιώτη, που του ξυπνά παληούς πόθους, του μεγαλώνει το ενδιαφέρον και του αυξάνει την άμιλλα.

Διδάσκει την ενότητα, σκορπᾶ την αγάπη και προχωρούν στον σκοπό τους - χωρίς μικρές σκέψεις - που είναι η ανάπτυξις της αλληλεγγύης, ή σύσφιξις των πατριωτικών δεσμών και η καλύτερευσις του βιοτικού και μορφωτικού επιπέδου όλων των συμπατριωτών μας.

Καθρέπτης καθαρός των πράξεων του πατριωτικού Συνδέσμου του μεγάλου αυτού καλλιεργητή σ' ότι ωραίο έχει ο άνθρωπος.

Περάσανε τέσσερα χρόνια με δράση που τα διέκρινε ο ανεξάντλητος ζήλος και η προσπάθεια με το ακατάβλητο ενδιαφέρον για το κάθε πρόβλημα που παρουσιάζεται στο νησί μας.

Χαρακτηριστική είναι η αντικειμενικότης του φύλλου δια την εξέτασιν της κάθε λογῆς υποθέσεως. Αί υποδείξεις ὅπως και τὰ σχόλια αὐτοῦ ἀπάνω στὰ ἐπίμαχα, ὅσον καὶ στὰ πιδ ἀπλᾶ ζητήματα γίνονται με πνοή πατριωτισμοῦ.

Φυσικά, ὁ δρόμος που διάλεξε τὸ συμπαθητικὸ αὐτὸ φυλλάρακι εἶναι, δύσκολος καὶ δύσβατος, ἀλλὰ τὸ ἱερὸ Σύμβολο που ἔχει σὰν ἐμβληματὶ του πάνω στὸ λάβαρό του ὁ Πατριωτικὸς μας Σύνδεσμος

ΤΟ ΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΒΗΘΛΕΕΜ

Μέσα στη θεία γαλήνη της νύκτας εκείνης κάτι παράξενα, κάτι υπερφυσικά πράγματα συμβαίνουν.

Τὸ πυκνὸ σκοτάδι κάπου-κάπου φωτίζεται ἀπὸ ἀστραφτερά νεφελώματα που σκορπίζουν φῶς ὑπερκόσμιο, φῶς χαράς καὶ ἀγαλιάσεως, ἐνῶ οἱ αἰθέρες δονοῦνται ἀπὸ τὴς οὐράνιες μελωδίες ἐνὸς μυστηριώδους κόσμου: «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη», ἐπαναλαμβάνει ὁ χορὸς τῶν ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων.

Ὅλα μέσα στὴ φύσι γιορτάζουν, πανηγυρίζουν. Τὰ βουνά, τὰ δένδρα, οἱ κάμποι χαίρουν. Τὰ πουλιὰ σιγοτραγουδοῦν καὶ ὁμοῦν τὸ Δημιουργό τους. Τὰ ζῶα τῆς βόσκῆς κινούνται πρὸς ἀγνωστὴ κατεύθυνσι, σὰν νὰ αἰσθάνωνται κι' αὐτὰ ὅτι κάποιος μεγάλο γεγονός διαδραματίζεται τὴν ὥρα ἐκείνη. «Γεννᾶται ὁ Σωτὴρας τοῦ κόσμου». Καὶ τὸ χαρμόσυνο αὐτὸ μήνυμα μεταφέρει τὸ νυκτερινὸ ἀεράκι ἀπὸ αὐτὴ σὲ αὐτὴ ὡς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης. Χρόνια καὶ χρόνια ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ περίμενε τὸ λυτρωμὸ, περίμενε τὸν ὁδηγητὴ που θὰ τὴν ἔφερνε στὸ λιμάνι τῆς γαλήνης καὶ εὐτυχίας που θὰ τῆς ἔδειχνε τὸν σκοπὸ τῆς καὶ τὸν προορισμὸ τῆς. Καὶ νὰ ὁ Δημιουργὸς κατεβαίνει κάτω στὴ γῆ με ἀνθρώπινη μορφή γιὰ νὰ μᾶς βάλῃ νόμους στὴ ζωὴ μας καὶ νὰ μᾶς κατατοπίσῃ στὰ μεγάλα προβλήματα.

Στὴ βαθεῖα σιωπῇ τῆς νύκτας ἀκούγεται καθαρά ὁ κρότος τῶν βημάτων τριῶν ἀνδρῶν. Τρεῖς μάγοι φορτωμένοι με δῶρα βρίσκονται τώρα στὸ δρόμο που ὁδηγεῖ στὴ Βηθλεέμ. Ξεκινοῦν ἀπὸ πολὺ μακριά. Μέσα τους καίει μιὰ ἄσβεστη φλόγα, ἕνας μεγάλος πόθος, νὰ δοῦν καὶ νὰ προσκυνήσουν τὸ θεῖο Βρέφος καὶ νὰ τοῦ προσφέρουν τὰ πολυτίμα δῶρα που φέρουν μαζί τους.

Δὲν ἔχουν κανένα ὁδηγό. Εἶναι ξένοι εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα. Μιὰ πυξίδα ἔχουν ὅμως στὸ δρόμο τους: Τὸ λαμπερὸ ἀσημένιο ἀστὲρι που τοὺς ὑπόσχεται νὰ τοὺς φέρῃ στὸν ἀντικειμενικὸ σκοπὸ.

καὶ τὰ ιδανικὰ τῆς μεγάλης ιδέας τοῦ πατριωτισμοῦ δίνουν σ' αὐτὸ τὴν δύναμιν καὶ παραμερίζει τὴς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες καὶ ἀντιμετωπίζει με σθένος τὸ κάθε ἐμπόδιο που ἤθελε παρουσιασθῇ.

Περάσανε τέσσερα χρόνια ἀγῶνος καὶ θέλουμε νὰ πιστεύουμε πὺς με τὴν ἀνατολὴ τοῦ πέμπτου χρόνου ἡ συνεργασία τῶν ἀναγνωστῶν του, καὶ ἰδιαίτερα ἐκείνων που μένουν πάνω στὸ νησί, θάβναι τόσο ζωντανὴ που θὰ δώσῃ τὴν δυνατότητα τῆς καλύτερεῦσεως τοῦ φύλλου, ὅχι μόνον στὴν ἐμφάνισιν, ἀλλὰ καὶ σὲ περιεχόμενο.

ΓΙΩΑΝΝΗΣ ΛΟΥΚΑΣ

Ἔχουν βαδίσει ἀρκετὰ χιλιόμετρα κι' εἶναι πολὺ κουρασμένοι. Ὡστόσο τὸ ἀργυρὸ ἀστέρκι τοὺς δίνει ὀλοένα κουράγιο καὶ περισσότερο ἐνθουσιασμό ὥστε νὰ μὴν ὑπολογίζουν πιά τίποτε. Μιὰ σκέψιν μόνον τοὺς βασανίζει. Πὺς νὰ εἶναι τὸ νεογέννητον, θὰ εἶναι τάχα ὅπως τὰ ἄλλα παιδιὰ; Σὲ τί παλάτια νὰ βρίσκεται;

Τώρα πιά, βρίσκονται στὴν πόλιν τῆς Βηθλεέμ κι' ἡ ἀγωνία τους γίνεται ἀκόμη πὺς μεγάλη. Ξάφνου σταματοῦν γιὰτὶ τὸ ἀστὲρ δὲν κινεῖται ἀλλὰ φωτίζει ὀλόλαμπρα τὸ σπήλαιον, ὅπου βρίσκεται τὸ θεῖον Βρέφος, σὲ μιὰ φάτνη περιτριγυρισμένο ἀπὸ τὰ εὐλογημένα καὶ γαλήνια κεφάλια τῶν ζώων τῶν βοσκῶν, που προσφέρουν τὴ ζεστασιά τους. Κι' οἱ μάγοι θαμπωμένοι ἀπὸ τὴν θείαν ἐκείνη μορφὴ τοῦ Βρέφους γονατίζουν εὐλαβικά, προσκυνοῦν καὶ προσφέρουν τὰ δῶρα.

Ἀπόψε, χριστιανέ μου, μέσα στὸ βαθὺ ὕπνο σου θ' ἀκούσης τοὺς γλυκοὺς ἤχους τῆς καμπάνας τῆς ἐκκλησίας, που θὰ φέρουν σ' αὐτιά σου τὸ χαρμόσυνο μήνυμα «Χριστὸς Γεννᾶται». Σήκω, μὴν κοιμάσαι. Φόρεσε τὰ γιορτινὰ καὶ τρέχα νὰ προσκυνήσης καὶ σὺ σὰν τοὺς μάγους με πίστιν. Πρόσφερε στὸ Σωτὴρα δῶρα ὅχι ὑλικά, ἀλλὰ πνευματικά.

Πήγαινε ἀγνὸς καὶ ταπεινὸς καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸ Χριστὸ νὰ σὲ συγχωρήσῃ γιὰ κάθε ἁμαρτία. Κόψε κάθε δεσμό με τὸ κακὸ παρελθόν σου καὶ γίνου καινούργιος ἄνθρωπος. Ἀφῆσε τὴν καρδιά σου νὰ πλημμυρίσῃ με ἀγάπην. Τὴν ἀγάπην που ἐδίδαξε ὁ Χριστὸς καὶ τὴν ἐφήρμοσε σ' ὀλόκληρη τὴ ζωὴ του. Φρόντισε στὸ ἐξῆς νὰ κάμνης πάντοτε τὸ καλὸ στὴν οἰκογένειά σου καὶ στοὺς συνανθρώπους σου. Δώσε ὀλόκληρη τὴ ψυχὴ σου στὸ Σωτὴρα μας, γιὰτὶ ἔτσι μόνον θὰ ζήσης εὐτυχισμένος καὶ μπροστὰ σου θ' ἀνοιχτοῦν νέοι δρόμοι χαράς καὶ προόδου.

Ἄν εἶσαι γεωργός, ἐργάτης ἢ ἐπαγγελματίας κάνε τὸ καθήκον σου, δούλεψε τίμια καὶ εὐλκρινὰ καὶ βάλε σὰν κανὼν στὴ ζωὴ σου τὸ «ἀγαπάτε ἀλλήλους».

«Γεννᾶται ἐν φάτνῃ τῶν ἀλόγων»—Δὲν ζήτησε πλοῦτη οὔτε παλάτια γιὰ νὰ ἐμφανισθῇ στὴ γῆ τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Χριστὸς, που τὰ πάντα ἐδημιούργησε καὶ που ἐξουσιάζει τὰ πάντα καὶ γῆν καὶ οὐρανόν, παρουσιάζεται ταπεινὸς σὰν ὁ φτωχότερος τῶν ἀνθρώπων. Γιὰ τὸν Σωτὴρα δὲν ἔχουν καμμιὰ σημασία ὁ πλοῦτος καὶ ἡ πολυτέλεια. Μιὰ φάτνη κι' ἕνα σπήλαιον εἶναι ἡ πρώτη Του κατοικία.

Καὶ σὺ χριστιανέ μου, μὴ δίδεις μεγάλη σημασία στὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ γιὰτὶ εἶσαι προσωρινός, εἶσαι περαστικός, εἶσαι φιλοξενούμενος ἐδῶ κάτω στὴ γῆ. Προσρίζεσαι μόνον γιὰ τοὺς οὐρανούς ὅπου τελικὰ θὰ καταλήξῃς καὶ θὰ ζήσης αἰωνίως. Γι' αὐτὸ γίνου ἐνάρετος χριστιανός, κάμνε ὅσο μπορείς περισσότερο καλὸ γιὰ τὴ δόξα τοῦ Χριστοῦ μας.

Ἀπόψε, λοιπόν, ἐτοιμάσου ν' ἀκολουθήσης καὶ σὺ ἀδελφε τὸ λαμπερὸ ἀστὲρι τῆς Βηθλεέμ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Α. ΖΑΜΠΕΤΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έσωτερικού Δρχ. 24.000
 ΙΚΟΥ Δολ. 1

Άλληλογραφία και Έμβασματα:
 ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΛΟΥΚΑΣ
 Α. Κων/λεως 118 - Αθήναι

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ ἀρθρῷ 6 § 1 τοῦ
 Α. Ν. 1092/1938.

Υπεύθυνος: Ἰωάννης Ν. Λούκας
 Α. Κωνσταντινουπόλεως 118

Προϊστ. τυπογραφείου: Φρ. Μαλατέστας.
 Κατοικία: Μενελάου 9, Αθήναι.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

— Έβαπτίσθη τὸ τέκνον τῆς κ. Διαλεκτῆς Πρωτοναρίου - Τρομαρίδου ὀνομασθὲν Χαράλαμπος - Εἰρηναῖος. Ἀνάδοχος ὁ κ. Γ. Λαδὰς.

— Έβαπτίσθη τὸ τέκνον τοῦ κ. Γ. Ἐμ. Παναγιωτοπούλου ὀνομασθὲν Ἐμμανουήλ. Ἀνάδοχος ὁ κ. Ι. Φραγκουλάκης.

— Έβαπτίσθη τὸ τέκνον τοῦ κ. Φραγ. Κ. Λαρεντζάκη ὀνομασθὲν Κωνσταντῖνος.

— Έβαπτίσθη τὸ τέκνον τοῦ κ. Δανιήλ Ι. Βρεττοῦ ὀνομασθὲν Ἰωάννης. Ἀνάδοχος ὁ κ. Μάρκος Α. Παπαγεωργίου.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

— Ο κ. Θωμὰς Ν. Κοζίδης καὶ ἡ Δις Σοφία Κυνηγοῦ ἡραβονίσθησαν ἐν Ἀθήναις.

— Ο κ. Ἰωάν. Δ. Γονιδάκης (ἐπιπλοποιὸς) καὶ ἡ Δις Ἀσπασία Ν. Κατσαροῦ ἐκ Βόλου ἔδωσαν ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν γάμου.

— Ο κ. Πέτρος Ἐμ. Παπαμακάριος καὶ ἡ Δις Μαρία Νικ. Φιλίππου ἔδωσαν ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν γάμου εἰς Δρυοπίδα.

ΓΑΜΟΙ

— Ο κ. Κ. Βαρθολομαίου Μαρτίνος καὶ ἡ Δις Χαίρων Βαγιατὴ ἐτέλεσαν τοὺς γάμους τῶν ἐν Ἀθήναις.

— Ο κ. Διονύσιος Καραβίας καὶ ἡ Δις Τίτικα Μπιλιράκη ἐτέλεσαν τοὺς γάμους τῶν ἐν Ἀθήναις.

ΠΕΝΘΗ

— Ἀπεβίωσε ἡ Μαριγώ Ἐμ. Καλογυιοῦ, ἐτῶν 72, εἰς Πειραιά.

— Ἀπεβίωσεν ὁ Γεώργ. Καζούρης, ἐτῶν 63, εἰς Ἀθήνας.

— Ἀπεβίωσεν ἡ Ἄννα Πέτρ. Μπέλλη, ἐτῶν 75, εἰς Δρυοπίδα.

— Ἀπεβίωσεν ἡ Εἰρήνη Ἰακ. Πρωτοναρίου (τὸ γένος Ν. Παπαμακαρίου).

— Ἀπεβίωσεν εἰς Ἀθήνας ἡ Ἀννεζιώ Σταμ. Πατεστή (Παλαίου) ἐτῶν 73.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΒΟΡΕΑΣ

Ἀπεβίωσεν τὴν 4ην Ἰανουαρίου ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἀκαδημαϊκὸς Θεόφιλος Βορέας. Εἶχε διατελέσει Πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ Πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας. Κατεῖχε ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τὴν ἑδραν τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς ψυχολογίας καὶ ἰδρυτὴς τοῦ ψυχολογικοῦ εργαστηρίου καὶ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν. Ἦτο ὁ πολυγραφώτερος εἰς φιλοσοφικὰ συγγράμματα καὶ ὁ γλωσσομαθέστερος τῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου, κάτοχος ὅλων τῶν Λατινικῶν γλωσσῶν ὡς καὶ τῆς Ἑβραϊκῆς φιλοσοφίας. Ἡ μεγάλη του προσωπικότης ἦτο γνωστὴ εἰς ὅλα τὰ Πανεπιστήμια τοῦ κόσμου ὅπου εἶχον μεταφρασθῇ πλείστα τῶν συγγραμμάτων του, τὸ δὲ Πανεπιστήμιον τῆς Λειψίας τὸν εἶχε ἀνακηρύξει ἐπίτιμον συγκλητικόν.

Ἡτύχησε νὰ ἴδῃ τὴν προτομὴν του ἐν ζωῇ ὅπου ἔστησε ὁ Δῆμος Ἀμαρουσίου (ἰδιαίτερον τοῦ πατρίδα) εἰς πλατεῖαν τῆς πόλεως, ὁ ὅποιος φέρει τὸ ὄνομα του τιμῆς ἐνεκεν.

Ὁ Θεόφιλος Βορέας ἔχει σχέσιν μὲ τὴν Δρυοπίδα ἐκ τῆς συζύγου Δέσποινας Βορέα τὸ γένος Ἰωάν. Λεβαντῆ.

Κατὰ τὴν κηδεῖαν παρέστη ἡ ἀνωτάτη δια-

ΔΩΡΕΑΙ

Διὰ τὴν Μητρόπολιν Δρυοπίδος:

— Τὸ Δ. Σ. τοῦ Συνδέσμου ἐγνώρισε εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐπιτροπὴν Δρυοπίδος ὅτι ἀπεφάσισε νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀγιογράφειν τοῦ Παντοκράτορος καὶ τῆς Πλατυτέρας εἰς τὴν Ἁγίαν Ἄννα (Μητρόπολιν Δρυοπίδος).

— Ἡ κ. Δέσποινα Θεοφίλου Βορέα (τὸ γένος Λεβαντῆ) εἰς μνήμην τοῦ συζύγου τῆς Θεοφίλου Βορέα προσέφερεν ὑπὲρ τῶν ἔργων Παναγίας Κανάλλας Δρχ. 200.000.

— Ἡ κ. Μαριγώ Γ. Φραγκουλάκη εἰς μνήμην τοῦ Θεοφίλου Βορέα ὑπὲρ τῶν ἔργων Παναγίας Κανάλλας Δρχ. 100.000.

— Ἡ οἰκογένεια τοῦ πρό ἔτους ἀποβιώσαντος Γεωργ. Μπαμπινιώγη προσέφερε εἰς μνήμην του Δρχμ. 200.000 ὑπὲρ τῶν ἔργων Παναγίας Κανάλλας. 200.000 Δρχ. ὑπὲρ τῶν ὁρφανῶν Δρυοπίδος καὶ 50.000 Δρχ. ὑπὲρ μίας ἀπόρου χήρας.

— Ο κ. καὶ ἡ κ. Κωστή Σ. Μανωληκίδης εἰς μνήμην τῶν γονέων του, ἀπέστειλε διὰ τῆς ἐφημερίδος «Καθημερινή» 100.000 Δρχ. ὑπὲρ τῶν σεισμοπαθῶν τῶν Ἰονίων Νήσων τὴν ἐπομένην τῶν σεισμῶν.

Διὰ τὴν Ἀγροτολέσχην:

— Οἱ κάτωθι ἀναφερόμενοι συμπολίτες μας προσέφεραν τὰ ἀναφερόμενα ποσὰ διὰ τὴν ἀγορὰν τῶν διαφόρων ἀντικειμένων πρὸς πλουτισμὸν τοῦ Χριστουγεννιάτικου Δένδρου τῆς Ἀγροτολέσχης Δρυοπίδος.

Ταμεῖον Συνδέσμου Δρυοπιδίων	350.000
Στέφανος Φίλιππας	50.000
Δημ. Βέρρος	100.000
Ἄντων. Κοκκινόγενης	100.000
Μάρκος Παπαγεωργίου	100.000
Ἐμ. Γκούμας	50.000
	750.000

Διὰ τὴν κατασκευὴν ἀποχωρητηρίων εἰς Μέρικα:

Διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν ἀποχωρητηρίων εἰς Μέρικα οἱ κάτωθι ἀναφερόμενοι συμπολίται μας προσέφεραν τὰ ἑξῆς ποσὰ:

Γ. Δ. Ζαμπέτας	10.000
Ἀντώνιος Ἰωάν. Παπαγεωργίου	50.000
Μπιλιράκης Ἰωάννης	300.000
Φίλιππας Στέφανος	50.000
Ἀγγελῆτος Γεώργιος	20.000
Λορέντζος Δημ.	20.000
Γαρδέρης Ἐμ.	20.000
Μυζήθρας Στέφ.	20.000
	430.000

Φραγκουλάκης Ἰωάν. Λεκάνης σιφώνια καὶ Σωλῆνες.

Γκούμας Ἐμ. δέκα σάκκους τσιμέντου.

Διὰ τὰ Θερμιώτικα Νέα:

Ἐλήφθησαν ἐκ Βόλου διὰ τὴν ἐφημερίδα καὶ συνδρομὴν τὰ ἑξῆς ποσὰ.

Νικ. Φιλίππου	50.000
Γεώργ. Κορδάκης	40.000
Γεώργ. Φιλίππου	40.000
Ἰωάν. Γ. Φιλίππου	40.000
Ἰωάν. Φρ. Γονιδάκης	40.000
Σταῦρος Τζόγιος	30.000
Ἄντων. Κανελλόπουλος	30.000
Ζαφ. Ζάμαρος	30.000
	300.000

νόησις τῆς Ἑλλάδος, πλείστοι στέφανοι κατετέθησαν καὶ ἀπεχαιρέτησαν τὸν μέγαν αὐτὸν Ἑλληνα δι' ὠραίων λόγων ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας, ὁ Πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου, ὁ Κοσμήτωρ τῆς φιλοσοφικῆς Σχολῆς καὶ ὁ κ. Πουλίστας (πρῶν πρόεδρος Συμβουλίου Ἐπικρατείας) ἐκ μέρους τῆς Φιλελευθέρου ἑταιρίας.

Κατὰ τὴν κηδεῖαν παρέστη ἀντιπροσωπεῖα τοῦ Δ)κοῦ Συμβουλίου τοῦ Συνδέσμου μας μετὰ τοῦ Προέδρου κ. Στ Φίλιππου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΖΟΥΡΗΣ

Ὁ Γεώργιος Καζούρης διετέλεσε σύμβουλος ἐπὶ δυο συνεχῆ ἔτη καὶ ἰδρυτὴς τοῦ συνδέσμου μας, εἰς τὸν ὅποιον εἶχε προσφέρει πολλὰς ὑπηρεσίας. Κατὰ τὴν κηδεῖαν του παρέστη ἀντιπροσωπεῖα τοῦ Δ)κοῦ Συμβουλίου τοῦ Συνδέσμου μας.

ΓΙΑ ΤΑ ΚΑΛΑΝΔΑ

Δυὸ δλόκληρες μέρες—καὶ μάλιστα ὑπὲρ βροχὴν—τρέχανε τὰ κλιμάκια τοῦ Δ. Σ. ἀπὸ σπῆτι σὲ σπῆτι γιὰ νὰ ποῦνε τὰ Συνδεσμικὰ Κάλανδα.

Χαρακτηριστικὸ εἶναι τὸ ἑξῆς, πῶς οἱ συμπατριῶτες μας περιμένανε τὴν ἐπίσκεψιν αὐτῆς καὶ οἱ νοικοκυρὲς εἶχαν ἀπὸ τὸ πρῶτ' εἰτοιμάσει τὸ δίσκο μὲ τὰ γλυκὰ καὶ τὰ ποτὰ.

Ἐνας συμπαθητικὸς συμπατριώτης μας ὁ γέρος τῆς οδοῦ Ζαγρέως, μὰς εἶπε: «Χθὲς σὰς περιμένα μέχρι τῆς ὀκτῶ τοῦ βράδυ, καὶ σήμερον δὲν θὰ ἔφευγα ἂν δὲν ἐρχόσαστε».

Μιὰ ἄλλη καλὴ συμπατριώτισσα ἐννοιοῦ τὴν συγκίνησι, πού ἔριξε στὸ κουτί ἓνα ὀλόκληρο ἑκατομμύριο, συνοδεύοντας τὴν χειρονομία τῆς μὲ τὰ ἑξῆς λόγια: Δὲν ἀξίζου τίποτε τὰ χρήματα αὐτὰ μπροστὰ στὴ μεγάλη μου συγκίνησι.

Οἱ καλλίφωνες Θερμιωτοπούλες, ὁ ἦχος τῆς κἀντας καὶ τοῦ λαοῦτο κατῳρῶσαν νὰ θυμῆσουν στὸν ξενητεμένο θερμιώτη τὸ χωριὸ του. Πολλὰ μέλη μας ἀπὸ τὴν παροικίαν τοῦ Πειραιῶς μὰς διευτύπων ἀπαράνοχα—πολὺ δικαιολογημένα—γι' αὐτὸν τὸν λόγον, τοῦ χρόνου, δὲν θὰ πρέπη νὰ λησμονηθοῦν. Ἐλπίζομε πῶς τοῦ χρόνου ἡ διοργάνωσις τῶν καλάνδων θάνα καλὴτερη. Τὸ Δ. Σ. μὰς ἐξουσιοδότησε νὰ εὐχαριστήσομε τοὺς συμπαθεῖς συμπατριῶτες μας κ.κ. Σταμ. Μαυράκη, Μαρκοῦλα Φιλίππου, Δ. Λορέντζον, Γιαννοῦλη Γονιδάκη, Γ. Δ. Γονιδάκη, Κ. Γ. Γονιδάκη, Φράγκο Τζιωτάκη καὶ Ἀλέξη Μ. Λελοῦδα, πού μὲ τὸ παῖξιμο τῆς κἀντας καὶ τοῦ λαοῦτο συνέβαλον εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν καλάνδων. Ἐπίσης συγχαίρει καὶ εὐχαριστεῖ τὶς θερμιωτοπούλες Ἐλένη Παναγιωτοπούλου, Εὐδοκία Δελαβίνια, Πιπίτσα καὶ Κατίνα Γκούμα, Λέλα Γονιδάκη, Ἄννα Λούκα, Ἄννα Φιλίππου κ.ά. Ἐπίσης τὰ θερμιωτοπούλα Ἰωάν. Ε. Γκούμα, Ε. Α. Μήλα καὶ Γ. Δ. Γονιδῆ, πού δυὸ δλόκληρες μέρες ἀκούραστα ἔλεγον τὰ κάτωθι κάλανδα, γραμμένα ἀπὸ τὸν συνεργάτη μας «Δρύωπα».

Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχροινιὰ εὐχόμεθα χρόνια

Καὶ τὸ καινούργιο ἔτος εὐτυχὲς νὰ εἶναι ἐ-

Δρυοπιδεῖς τῆς ξενιτιάς γόνιοι μιάς λεβεν-

Ποῦ εἶναι τ' ὄνειρό σας νὰ προκόψῃ τὸ χω-

Κι' ἂν ζῆτε εἰς τὴν ξενιτεῖα ὁ νοὺς σας ἀπὸ τὰ

Οὔτε στιγμή δὲν φεύγει, μέρα νύχτα ταξι-

Στὴν Πιάτσα καὶ στὰ Βορεινὰ στὸν Γαλατὰ

Σπηλιὰ καὶ Καταφίκη Ντούρακα καὶ Κάτω

Ὁ Σύνδεσμος ποδαρικὸ σὰς κάνει ἐφέτος

νὰ δώσῃ ἡ Παναγία στὶς δουλειές σας εὐ-

Καὶ προκοπὲς νὰ ἔχετε στὸ νέος ἔτος π' ἔρ-

χαρὲς στὸ σπιτικό σας πλούτη στὸ νοικοκυ-

ΕΥΧΕΤΗΡΙΟ

Στὸν Πρόεδρο τοῦ Συνδέσμου κ. Στέφανον Φιλίππου, στὸν Πρόεδρο τῆς Κοινότητος Δρυοπίδος κ. Στέφ. Μαρτίνον καὶ στὸν Πρόεδρο τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Συνδέσμου εἰς Δρυοπίδα κ. Στέφ. Μυζήθραν τὰ «Θερμιώτικα Νέα» στέλνουμε τὶς πρὶ θεμεῖς τοὺς εὐχὰς γιὰ τὴν ὀνομαστικὴν τοὺς ἐορτὴν.

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ

Ἐπροήχθη εἰς ἀνθυπολοχαγὸν ὁ ἀνθυπασιότης κ. Νικόλαος Ἐμ. Γαρδέρης.

Ἐξήλθε τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς ἐφ. ἀξιωματικῶν νῆς δόκιμος ἀξιωματικὸς ὁ κ. Εὐ-ἀγγελος Ἄντ. Παπαγεωργίου.

Ἐπέστρεψε ἐκ Κορέας ὁ λοχίας κ. Πιπέρης Γ. Φιλίππου.

Εἰσήλθε εἰς τὴν Στρατ. Ἰατρικὴν Σχολὴν ὁ κ. Δημ. Φραγκ. Μαρτίνος.

Νησιώτικο Διήγημα

ΤΟ ΡΙΖΙΚΟ ΤΟΥ ΜΥΛΩΝΑ

Όλοκάθαρο τὸ βαθύγκριζο καλντερίμι στὰ στενοσόκακα τοῦ χωριοῦ, ἀπὸ τὴν ἀποβραδιάτικη βροχή. Εἴτανε χρονιάρικα μέρα καὶ ὅλο τὸ χωριὸ βρισκότανε στὶς φούργιες του. Οἱ γεροδεμένες ὁμορφονιές τοῦ χωριοῦ ἀσπρίζανε τὰ σκαλοπάτια πού γειτονεύανε. Τὸ ἴδιο, στὶς πεζούλες καὶ στὶς αὐλές τὰ ψαράκια (σκόρπιες βουρτσίες μ' ἀσβέστη) δώνανε καὶ πέρνανε. Ἡ περίσσια τους στὶς ὀλοκάθαρες μπασίες. Τὰ καινούργια τῆς προικας στρωσίδια βγήκανε στὴ φόρα γιὰ νὰ στολίσουνε τὸ σπίτι.

Τὸ χωριὸ ντυνότανε στὰ γιορτινὰ του, γιατί τὸ καλοῦσε ἡ μέρα. Παραμονὴ Χριστοῦ. Οἱ κάπαλοι σὲς ἡμερολογίου καπνίζανε με συννεφια μαύρου καπνοῦ. Τὸ κάθε τζάκι τὸ ἴδιο. Κάπνιζε, γιὰ νὰ μπόσῃ τοὺς καλλικαντζάρους πού ἔχουνε τὴ συνήθεια νὰ μπαίνουνε στὰ σπῖτια ἀπὸ τὸν κάπσο.

Ἀψά, ἀψά οἱ χωρικοὶ γυρνοῦσαν ἀπ' ἔξω. Μπιτιπῖνε τὶς δουλιές τους γιὰ νάβαι τὸ σούρωστον τὸ σπῖτι μετὰ «κουργιαλὸ» γεμάτο ὀλόπαχο γάλα καὶ τὸ πρωϊμάδι, ἕνα ριφι ἢ ἀρνί. Τὰ παιδιὰ στὶς γειτονιὲς μαζομένους ἀπὸ τὸ χροῖσιν μετροῦσαν τὴ συρμαγιά τους ἀπὸ τὸ «Χριστὸς Γεννάται» καὶ κάνανε λογαριασμούς μ' ἐλπίδες γιὰ τ' Ἀγιοθασιλιάτικα. Ψηλά στὸ διάραχο ὅμως καπνίζανε τὰ συντρίμια τοῦ ἀνεμόμυλου τοῦ Μπαρμπά Γιαννάκου. Ὅπου φτωχὸς κ' ἡ μοῖρα του! Εἶχε βουίξει τὸ χωριὸ γιὰ τοῦτο τ' ἀναπάντεχο κακὸ πού βρήκε τὸ γέρο-Μυλωνά. Ἡ συμπερὶα καὶ τὸ συμμέρισμα τοῦ χωριοῦ εἴτανε μεγάλον, γιατί τ' ἀστροπελέκι ποῦκαπε τὸ Μύλο στὸ ἀποβραδυάτικο θαλασσινὸ μπουρίνι, ἄφῃσε ριμάδι τὸν μισοσκακῆτη ἐξηνταχρονίτη, προστάτη τῆς δεκαετίας ἐγγόνος τοῦ Κατερινιώ. Εἴτανε γέννημα θρέμα τῆς θαλάσσης ὁ μπαρμπά-Γιαννάκος καὶ ταξίδευε μετὰ τὸ τοῦτο ἀπὸ τὴν ἀντικαταστήσει τῆς θαλάσσης τῆς Μπαμπαραγιάς. Ζευγάριον ὅλη τὴν ἀσπρη θαλάσσα καὶ κουβαλοῦσε στὸ νησί, καὶ τοῦ πωλοῦ τοῦ γάλα, πού λένε.

Σ' ἕνα τοῦ τέτοιον ταξίδι—πρὶν δέκα χρόνια—ποῦχε πάρει τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ μετὰ καὶ μπόλικια σερμαγιά τὸν ἀντάμωσαν τὸ κακὸ. Στὴν περατζάδα τοῦ «Πιπεριού» τὸν σάρωσε ὁ σίφονας καὶ τὸ βαρυφορτωμένο πλεούμενον ἐχάθηκε. Εἴτανε κοντὰ τὰ Νικολοβάραβα πού ἡ θάλασσα τοῦ πήρε τὸν βίος του καὶ τὸ μοναχοπαῖδον τὸν Μανώλη πού τ' ἄφῃσε γυναικὰ μετὰ τὸν τὸν ἀγκαλιά. Κοντὰ τὸ χάραμα τὸν μάζεψε μιά σκούνα παριανή πού τὸν ἔβγαλε μισοξίλιανον στὴ «σπιάντζα» τ' Ἀν-Νικόλα στὶς «Λεύκες». Ἀπὸ τότε τοῦμεινε τὸ κουσουρι τοῦ ζερβού τοῦ ποδαριού πού τὸν κράτησε ἀνήμερο στὴ θεργασία γιατί δὲν μποροῦσε νὰ δουλὲψι στὴ θάλασσα.

Ἡ νύφη του ἡ καθαροδουλεύτρα καὶ ὁμορφονιά ἡ Βαγγελιώ πήρε τὸν ματιὸν της. Μετὰ τὴν ἀδειὰ τοῦ ἔφυγε στὴν Ἀθήνα ξενοδουλεύτρα καὶ τ' ἄφῃσε τὴν ἔγνοιαν τῆς δεκροῦλας της καὶ τὴν φροντίδα τοῦ Μύλου ποῦχε κληρονομιά ἀπὸ τὸν μακαρίτη τὸν πατέρα της.

Τὰ χρόνια περνοῦσαν κ' ἡ Βαγγελιώ ξενοδούλευε στὰ πλουσιόσπιτα. Μὰ τώρα, πάνω ἀπὸ ὅκτω μῆνες εἶχε νὰ στείλῃ γράμμα της ἀπὸ τὴν Ἀλεξανδρία πού τὴν εἶχανε πάρει τ' ἄφῃσε τὴν γιὰ οἰκονόμια τοῦ σπιτιοῦ, καὶ τὸ σούσουρο ἔδωκε κ' ἔπερνε στὶς βρῖσες καὶ στὶς πλουστάρειες τοῦ χωριοῦ. Γιὰ τ' ἀργοπώρημα αὐτὸ λέγανε χίλια δυὸ ὅσοι εἶχανε τὰ παλαιὰ χρόνια, ταξιδιέψι στὴν Ἀραπιά.

Τ' ἄκουε ὁ Γιαννάκος μὰ δὲν ἔβγαζε τιμωδιά. Κατάπιε τὸν βαθὺ τὸν ἔβγαζε μὴ συλλογὴ τὸν βασάνιζε. Ποιὸς θάτανε «λεσιὰ» αὐτὸς πού θὰ συμμαζεύε τὴν ὀρφανὴ σάν' αὐτὸς θάκλεινε καὶ μάλιστα του;

Προκλεμένη καὶ σβέλτη ἡ Κατερινιώ. Πρῶτη στὸ Σχολεῖο. Αὐτὴ σιγούριζε τὸ σπῖτι, αὐτὴ κουβαλοῦσε μετὰ τὸ σταμνὶ τὸ νερὸ ἀπὸ τὸν Τούρακα. Πήγαινε στοὺς «Σκολίμους» καὶ στοὺς «Μαθιά» ἀκόμη γιὰ νὰ πλύνῃ τὰ

ροῦχα τῆς φορεσιᾶς της. Κατάφερνε νὰ βοηθᾷ καὶ στὸ ζύωμα τοῦ ψωμοῦ ἀκόμα. Μ' ἀπόψε πού τὸ χωριὸ εἶχε τὸ νοῦ του στὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ, παραμέρισε τὸ ριζικὸ τοῦ Μυλωνά πού νωρὶς ἔπεσε στὸν ὕπνο μετὰ τὸ τὸ καντῆλι τ' Ἀν-Νικόλα καὶ τῆς Παναγίας γιατί τοῦχε σωθεῖ τὸ λάδι. Μόνα ἡ Κατερινιώ εἶχε δυὸ δεκάρες τοῦ Ὀθωνα καὶ τὶς κρατοῦσε νὰ ἀνάψῃ ἀγιοκέρι τὴ νύχτα στὴν ἐκκλησιὰ πού θὰ πήγαινε νὰ μεταλάθῃ.

Ὡρες γέρο-Μυλωνάνας καὶ δὲν μποροῦσε νὰ σφαλίσῃ μάτι. Τὸ θαλωμένο του μυαλὸ τοῦ ἀρμήνευε τὰ ἀλλόγιστα.

Ὡστόσο ὅμως, σηκώθηκε, ζύγωσε τὸ τζάκι κ' ἔβγαλε στοὺς μισοκαμένους δαυλοὺς ἐπέταξε τὸ «χιντοπόδι» πού φούντωσε ρίχνοντας μιά παράξενη ἀναλαμπὴ στὸ σκοτεινὸ καμαράκι.

Μονολογοῦσε, κοντανάσενε καὶ σκευτοῦντανε.

Τέλος, ἔβγαλε τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ πάῃ στὴν ἐκκλησιὰ καὶ νὰ μείνῃ ἀλειτούργητος γιατί ἡ πληγμένη του ψυχὴ δὲν βοττοῦσε. Ὁχι πὼς εἶχε τίποτα μετὰ τὸν συντοπίτη του ἀλλὰ σὰ νὰ τοῦχε σφηνωθῇ ἡ ἰδέα πὼς ὁ Θεὸς τὸν παραγκώνισσε. Μὴν τάχα, εἴτανε λίγο πράμα πού ὁ ὁμορφονιὰ ἡ νύφη του, πού τὸν ζέχαρε; Κι' ὕστερα ὁ Θεὸς τοῦ βούλιαξε τὸ καῖκι του, τοῦ πήρε τὸ βίος του, ἡ θάλασσα τὸ γυῖο του, καὶ τώρα τοῦ κἀκε κ' ὁ Μύλος. Δούλευε τὸ μυαλὸ του καὶ σκευτοῦντανε. Τὰ περασμένα καὶ τὰ τωρινὰ συνεργοῦσαν γιὰ τὸ σάλεμα τοῦ λογικοῦ του.

Ἄκουε τὰ διπλοκάμπανα τ' Ἀν-Μηνά καὶ τῆς Ἀγίας-Ἀννας καὶ τὸν ἄγγιζε ὁ φόβος τῆς τάχα καὶ ξυπνήσει ἡ Κατερινιώ. Ἄκουε π' ἀνοιγοκλείνανε οἱ γειτονόπορτες καὶ θοροῦσε ἀπὸ τὸ παραθύρι τὰ φαναράκια πού πλένανε στὸ σκοτεινὸ δρόμο. Φυσοῦσε ἀκόμα ἄγρια ἡ Τραμουντάνα κ' ἡ φαγωνιά ἔκανε ἀχνὸ τὴν ἀνάσα.

Λούφαζε στὸ καντῆλι καὶ κρατοῦσε μετὰ τὶς χούφτες τὸν χερσὶν του τὸ κεφάλι του πού τὰ μελῖγ'α τοῦ κτυποῦσαν παράξενον. Ἐνα βουήγι'α αὐτὰ τοῦ καὶ κρῶς ἰδρώτας τοῦλοῦζε τὸ φαρδὺ ζαρωμένο κούτελόν του. Τοῦ φάνηκε πὼς ἄκουε νὰ κτυποῦνε χιλιάδες καμπάνες μ' ἕνα γλυκὸ καὶ μελωδικοῦ ἤχου. Σὰν ψαλμωδίες π' ἐρχόντανε ὁ ἀχὼς τοῦ ἀπ' ἀλάργα. Σὰν κάποιο θεῖο τραγούδι ἀπὸ χιλιάδες γλυκῶνα ποὺλιά κ' ἡ ψυχὴ του, ἀγάλλεσε. Ἀνάκατε μυροῦδις τοῦ πεθιζέται τὴν ὀσφρῖσι κ' ἄθελά του ξεροκατάπιε. Σηκώθηκε τορμαγμένος, κ' ἔριξε κ' ἄλλα φρίγανα στὸ τζάκι. Σκούπισε τὸ τζάμι, κόλλησε τὴ μύτη του κ' εἶδε τὸ δρόμο. Παράξενον! Τὸ φῶς τῆς Τραμουντάνας εἶχε πάψει, κ' ὁ οὐρανὸς ἐξαστέρωνε. Οὔτε πέταγμα ἀπὸ νυκτοπούλι δὲν ἀκούγονταν ἀκόμα. Γύρισε κῆταξε τὸ σβυστὸ καντῆλι καὶ τοῦ φάνηκε πὼς ἡ Παναγία τοῦ χαμογελοῦσε. Γονάτισε καὶ σταυροκοπήθηκε τρεῖς φορές. Θοροῦσε τὸ γύρω του φοβισμένα. Μὰ τὸ χαράνι μετὰ τὸ γάλα, ἡ σκευτέλα μετὰ τὴν πρωτογαλιά, τὸ κομμάτι τὸ χοιρινὸ κρέας, πεσκέσια τῆς γειτονιάς, βρισκόντουσαν στὴ θέσιν τους. Ἡ ἀμικρὴ ἡσυχία, ἀξένουαστη μετὰ τὸ ὁμορφὸ κεφάλι κ' της, πού τὸ στεφανώνανε ὀλόξανθα μαλλιά, πάνω στὸ μαξιλάρι ρουθουνίζε ἀνάλαφρα.

Μὰ πάλι πὼς τοῦ φάνηκε πὼς ξημέρωσε; Ἐτριψε τὰ μάτια του μετὰ τὸ ἀνάποδο τὸν χερσὶν του, μὰ τὸ ἴδιο.

Θὰ σκαρτάρει, εἶπε, κ' ἔπεσε πάνω στὸ σκαμνὶ καὶ δὲν πιστεῖται πῶς οὔτε σ' αὐτίαν του, ἀλλὰ οὔτε καὶ στὰ μάτια του. Μὰ εἶχε δική. Εἴτανε ἡ στιγμή π' ἀνοίξανε οἱ οὐρανοὶ καὶ κατέβαιναν οἱ Σωτήρες στὴ γῆ, πού γι' αὐτὸ κτυποῦσαν οἱ γλυκῶνες καμπάνες, κελαιοῦσαν τὰ ποὺλιά καὶ οἱ ψαλμωδίες ἀκόμα τὸν χιλιάδων ἀγγέλων.

Πέρασε ὥρα, καὶ τὸ σταμάτημα τ' ἀγωγιάτῃ λέγα ἀπὸ τὴν πόρτα του, τὸ φάρνισμα τοῦ ξωλοῦ τοῦ φανήκανε νεραιδογέννητα.

Η ΘΕΡΜΙΩΤΙΚΗ ΠΑΡΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΒΟΛΟΥ

Μὲ τὴ διανομὴ τοῦ ἡμερολογίου μοῦ δόθηκε ἡ ἀφορμὴ νὰ ἐπισκεφθῶ τοὺς συμπολίτες μας πού μένουν στὸ Βόλο. Εἰδοποιθέντες ἔφθασαν μετὰ τὶς οἰκογενεῖς των στὸ φιλόξενο σπῖτι τοῦ ἐξαιρετικοῦ συμπολίτου μας κ. Νικολάου Ἰωάν. Φιλιππαίου, ὁ ὁποῖος αὐτὸ τὸ βράδυ μαζί μετὰ τὴν ἀκούραστη σύζυγό του ἔγιναν πραγματικὰ θυσία.

Ὅλοι τους μετὰ δάκρυα στὰ μάτια καὶ μετὰ τὴν ἔκφρασιν στὰ πρόσωπά τους τῆς χαρὰς ἀλλὰ καὶ τῆς συγκινήσεως μετὰ ἐφίλουσαν καὶ μετὰ εὐχαριστοῦσαν ἐκφράζοντας τὰς εὐχαριστίας των πρὸς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Συνδέσμου μας διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν τιμὴν νὰ συνοδεύσῃ τὰ ἡμερολόγια στέλεχος αὐτοῦ. Ἐξήσαμε αὐτὸ τὸ βράδυ στιγμὲς ὑπὲρ πατριωτικοῦ μεγαλείου πού δυσκολεῖται νὰ κανεῖς νὰ τίς ζῇ σ' αὐτὴ τὴν ἀχαριρουνία τῆς καθημερινῆς τὸν βιοπάλης, ἡ πέννα μου καὶ ἡ γλῶσσα μου εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγράψωσαν καὶ νὰ ἐκφράσουν τὰ συναισθήματα πού ἐδοκιμάσαμε ὅλοι, τὸ μπράβο στὸν Συνδεσμο, καὶ νὰ ζήσουν τὰ Θεομιά, ἔδινε καὶ ἔπαιρνε, εἶχαμε ἀπὸ τὸ χαρὰ πού τὴν δημιουργεῖ μόνο ἡ πραγματικὴ καὶ ἀδολὴ ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα.

Αὐτὸ πού συμβαίνει στὶς ὀκτὼ οἰκογενεῖς πού ἀποτελοῦν τὴν Θερμιώτικὴν παροικίαν τοῦ Βόλου δὲν τὸ συναντᾷ κανεῖς ὅχι στὴν Ἑλλάδα ἀλλὰ οὔτε στοὺς ξενητεμένους τῆς Ἀμερικῆς, ἢ πού ὅπου δηποτε καὶ ἀν' κατάγῃνται, παραλλήλῳ μὲν ὅμως καὶ νὰ κανῇ μετὰ τοὺς πρώτους δημιουργοὺς τῆς Θερμιώτικης παροικίας τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ ἑκατὸ καὶ πλέον χρόνια, πού μετὰ τὸν ὑπέρμετρο πατριωτισμὸν τοὺς ἐδημιούργησαν τὴν πανήγυριν τῆς 15ῆς Αὐγούστου στὴν Κανάλλα, τὴν κατασκευὴν τῆς εἰκόνος τῆς κοιμήσεως, κτίσιμο κελιῶν καὶ τὴν δωρεὰν τῆς ἀγίας περιούχης ἀπὸ τὸν ἀληθινὸν Στεφάνῳ Μπουρίτῃ, κατόπιν πρὸς τὸν ἰδρυθέντα Συνδεσμὸν πού τὸν προσεχὴ Μάιον τὸ Συμβούλιόν μας θὰ γιορτάσῃ διὰ σεμνῆς ἐορτῆς τὴν πεντηκονταετίαν τῆς ἰδρύσεώς του.

Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς γίνεται σήμερα καὶ στὸ Βόλο ὅχι μόνον κρατᾷ μετὰ τὸν τὸν ἡθὴ καὶ ἔθιμα τῆς πατρίδος μας, ἀλλὰ καὶ τὰ μεταλαμπαδεύουν σὲ δικούς καὶ ξένους σὲ τέτοιο βαθμὸ πού οἱ λίγοι Θερμιώτες τοῦ Βόλου νὰ ἀποτελοῦν ἐξαιρετικὰ στελεχὴ γενικῆς τῆς κοινωνίας τῆς μεγάλης αὐτῆς πόλεως.

Τὰ ὀνόματα τῶν ὀκτὼ αὐτῶν οἰκογενειάρχων καὶ ἐκλεκτῶν συμπολιτῶν μας πού ἀποτελοῦν τὴν παροικίαν τοῦ Βόλου βαθεῖα πρέπει νὰ εἶναι χαραγμένα σὲ κάθε Θερμιώτικῃ καρδίᾳ, καὶ μετὰ ὑπερηφάνεια πρέπει νὰ ἀναφέρωνται ἀπὸ ὅλους μας τὰ ὀνόματά τους. Καὶ εἶναι οἱ Νικόλαος Ἰωάν. Φιλιππαῖος, Γεώργ. Κορδάκος, Ἰωάν. Πεντάκης (Γιάνης τοῦ Φράγκου), Γεώργ. Ἰ. Φιλιππαῖος (Γιούργος), Ἀντών. Κανελλόπουλος, Σταῦρ. Τζόγιος, Ζαφείρης Ζάμαρος (Νικολοῦδάκης) καὶ Ἰωάννης Γ. Φιλιππαῖος. Τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Συνδέσμου μας εἶναι ἀπὸ τὴν δημιουργικὴν τους δράσιν καὶ τοὺς εὐχαριστεῖ δι' ἐμοῦ διὰ τὴν προστάθειάν των ὅπως διαθέσονται διὰ τὴν προόδον τῆς πατρίδος τὸς λίγους! Διέθεσαν ὀλόξαντα ἡμερολόγια.

ΙΩΑΝ. ΦΡΑΓΚΟΥΛΑΚΗΣ

Τὰ κτυπήματα ὅμως στὴ πόρτα, τὰ χροῦμένα γέλοια καὶ τὰ καλοσορίσματα τὸν συνεφέρανε.

Εὐπηρεσε κ' ἡ Κατερινιώ. Ἄκου παπποῦ, κτυποῦνε τὴν πόρτα. Θάνατ' ὦρα γιὰ τὴν ἐκκλησίαν. Ἐπρεξέ μετὰ λαχτάρια κ' ἔβγαλε τὴν μπάρτα ἀπὸ τῆς πόρτας καὶ κύταξε ἔξω.

Δὲν καταλάβαινε. Μιά γυναῖκα ὁμορφονιμένη τὴν ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά της. Εἴτανε ἡ μάνα τῆς ἡ Βαγγελιώ πού ἤρθε καλοπαντρεμένη καὶ σωστὴ ἀρχόντισσα.

Ἀλήθεια! Κάποιος ἔχει τὴν ἔγνοιαν γιὰ ὅλους καὶ γιὰ ὅλα.

ΔΡΥΩΦ

